

הצעות ודרישות עבודה

בתי הספר

צור קשר

פורום

צוות הפיקוח

הודעות מפמ"ר

על האתר

דף הבית

המשחקים האולימפיים והטלוויזיה

חיפוש

חממת קולנוע צעיר

מאת: יאיר גלילי

"...אנחנו (אנשי הוועד האולימפי הבין לאומי) הסתדרנו יפה בלי הטלוויזיה משך 60 שנים ובוודאי נמשיך כך במשך 60 השנים הבאות..."

אזורי ברנדג', נשיא הוועד האולימפי הבין לאומי 1955-1972

"... אחד הנושאים שהוועד האולימפי הבין לאומי פיגר בו, בצעד אחד או אפילו שתיים, היה הטלוויזיה... אף אחד לא תפס מהר מספיק את ערכה והסכנות הטמונות בה להמשך פיתוחם של המשחקים האולימפיים..."

לורד קילנין, נשיא הוועד האולימפי הבין לאומי 1972-1980

המשחקים האולימפיים הינם האירוע הגדול בתבל המרכז את תשומת ליבם של מרבית אוכלוסיית העולם למשך שישה עשר ימים. שידורי הטלוויזיה אחראים, במידה לא מבוטלת, להפיכת המשחקים לאירוע הנצפה ביותר בעולם. שני שלישים מתושבי כדור הארץ צפו במשחקים האולימפיים שנערכו בקיץ 1996 באטלנטה, ארה"ב בעוד שלמעלה ממאתים מדינות מרחבי העולם עתידות להופיע למשחקים האולימפיים הקיץ בסידני, אוסטרליה. המשחקים האולימפיים, יחד עם משחקי הגביע העולמי בכדורגל זכאים, אולי לבדם, לתואר משחקים גלובליים. הדיווחים על 500 מיליון אנשים אשר צפו בניל אמסטרונג הולך על הירח ב-1969 קטנים, לעומת 600 מיליון איש שצפו בטקס הפתיחה של המשחקים בלוס אנג'לס ב-1984, ומחווירים לעומת 3.5 מיליארד צופים בארוע, זה או אחר, של המשחקים האולימפיים שנערכו באטלנטה. למרות שהשותפות המוצלחת של הספורט העולמי והטלוויזיה החלה רק במשחקים האולימפיים של 1936, הרי שרק בשנות השישים של המאה העשרים, היחסים בין הרשתות הגדולות בארה"ב החלו להשפיע בצורה נרחבת על המשחקים. על סף משחקי הקיץ בסידני ינסה מאמר זה, תוך שהוא נוקט בגישה התפתחותית, לסקור את מערכת היחסים המורכבת בין המשחקים האולימפיים והטלוויזיה.

ציוני דרך בתולדות השותפות

המשחקים האולימפיים שנערכו בברלין, 1936, מהווים ציון דרך משמעותי בהיסטוריה הקצרה של שידורי הספורט בטלוויזיה. במקביל להסרת 'אולימפיקה', סרטה השנוי במחלוקת של לני ריפטנשטל, הייתה זו הפעם הראשונה בה מצלמות הטלוויזיה באצטדיון הקרינו, לקהל שנכח באירוע במילא, את אשר התרחש באצטדיון עצמו. יש לזכור כי הטלוויזיה לא היה מכשיר נפוץ עדיין והצילומים היו בגדר ניסיונות ראשונים בלבד. יתר על כן, מלחמת העולם השנייה (שהביאה להפסקת נוספת של רצף המשחקים שהחל שנית ב-1894 באתונה) העסיקה את מרבית תעשיית האלקטרוניקה העולמית ועיכבה את התפתחות המכשיר הפופולרי.

חידוש המשחקים ב-1948 בלונדון היווה תפנית חשובה ביחסי הספורט והטלוויזיה שכן הייתה זו הפעם הראשונה בה שולם סכום כסף לוועד האולימפי הבין לאומי עבור הזכות להעביר את המשחקים האולימפיים מנחלת הבלעדית של הצופים באצטדיון לצופים בבית. סכום של אלף וחמש מאות לירות שטרלינג (השווים כיום 27 אלף לירות) שולם על ידי רשות השידור הממלכתית של בריטניה, ה-BBC, עבור זכויות השידור. במהלך 48 השנים האחרונות גדל הסכום בהתמדה מדי 4 שנים והגיע לכדי סכום של 900 מיליון דולרים שקיבל הוועד האולימפי מכל הרשתות שסיקרו את המשחקים, עבור זכויות השידור של אולימפיאדת אטלנטה.

מגמות הלימוד

■ מבנה מגמות טכנולוגיות חוזי

■ ביבליוגרפיה

■ מגמת מדיה ופרסום

■ אודות המגמה

■ מקצוע תקשורת וחברה

■ תוכנית הלימודים

■ מערכים בתקשורת וחברה א

■ מערכים בתקשורת וחברה ב

■ מערכים בתקשורת וחברה ג

■ מבניות בתקשורת וחברה ג

■ מאמרים תיאוריים

■ מאמרים בנושא עיתונות

■ מאמרים בנושא רדיו

■ מאמרים בנושא טלוויזיה

■ מאמרים בנושא פרסום

■ موضوع الاعلام والمجتمع

■ תקשורת אלקטרונית

■ פרסום ויחסי ציבור

■ ביבליוגרפיה

■ בתי הספר במגמה

■ שאלונים ומחווים

■ מגמת טכנולוגיות תקשורת

■ פורטל היצירה הצעירה

■ תמונות מהווי המגמה

■ סרטוני המגמה

■ בחינות חיצוניות

■ בחינת מפמ"ר ארצית

■ פרויקטי גמר

■ קולנוע וטלוויזיה י"ג - י"ד

■ רשימת קישורים

■ העשרה והרחבת ידע

■ מה חדש ?

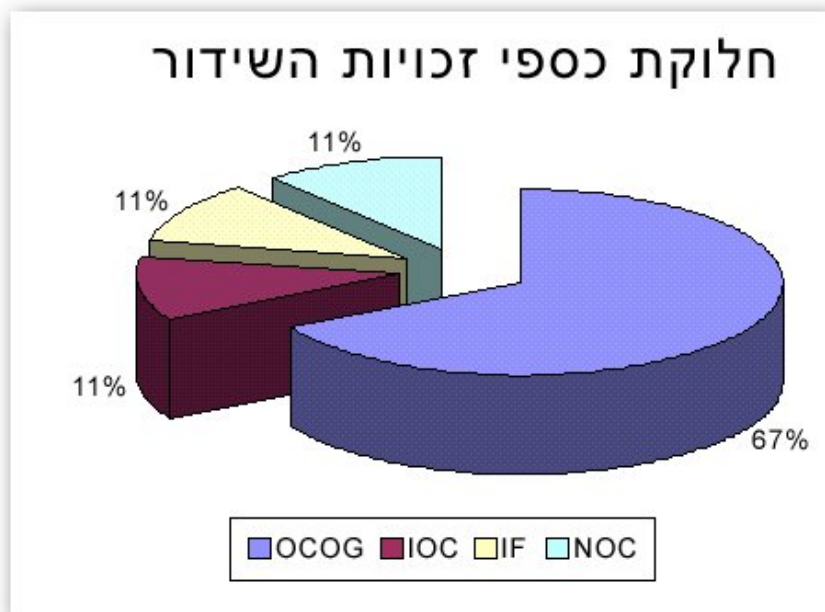
מרחבי לימוד מתוקשבים

- המבניות בתקשורת וחברה ג'
- מערכי שיעורים בתקשורת
- מבנית בצילום ותאורה
- מבנית פס קול
- מבנית מעשית בהפקות
- מבנית מדעי הטכנולוגיה
- סיכום פיצ'ינג דוקומנטרי
- תיק הפקה עילית 2,565,804 בריסות לאתר
- תיק הפקה דוקומנטרי
- תסריטים להפקות
- אמנות המבע הצילומי

1956, שנה בה נערכו המשחקים האולימפיים במלבורן, אוסטרליה מהווה גם היא ציון דרך משמעותי ביחסי הטלוויזיה (בעיקר הצפון-אמריקאית) והמשחקים האולימפיים. הרשתות האמריקאיות הגדולות, ABC, CBS, NBC, סרבו לשלם עבור זכויות השידור בטענה כי סיקור המשחקים היינו חדשותי ואינו מוגדר כבידור ולפיכך הן זכאיות לשדרו בחינם. בתגובה, נאלץ הוועד האולימפי למכור את הזכויות לרשתות עצמאיות קטנות. חילוקי הדעות עם הרשתות האמריקאיות בנוסף לתקרית מביכה, בה נפל נושא הלפיד האולימפי בשל כבל טלוויזיה, הביא את נשיא הוועד הבין לאומי, אברי ברנדג' להגיב בצורה אומללה שרק בפרספקטיבה של שנים ניתן להבין עד כמה מוטעית היתה: "...אנחנו (אנשי הוועד האולימפי הבין לאומי) הסתדרנו יפה בלי הטלוויזיה משך 60 שנים ובוודאי נמשיך כך במשך 60 השנים הבאות ...". שנתיים של דיונים בסוגיית זכויות השידור חולפות וב-1958 נוסף חוק 49 לצ'רטר האולימפי אשר מפריד הפרדה ברורה בין סיקור המשחקים כחדשות וכבידור וקובע את משך הזמן המותר לשידור בכל יום כמו גם את המרווח בין דיווח לדיווח. חשיבותו של חוק 49 נודעת בשל העובדה כי הניח את היסודות לזכויות הבלעדיות של הוועד האולימפי הבין לאומי למכור את הזכויות לרשת אחת ולמנוע סיקור באורך דומה של רשת אחרת באותה מדינה

המשחקים האולימפיים של 1960 היו אם כך הראשונים שזכויות השידור שלהם נמכרו לרשתות האמריקאיות. יש לזכור כי למרות שהמשחקים האולימפיים זכו לפופולריות עצומה ברחבי העולם הרי שהרשתות האמריקאיות לא יצאו מגדרם על מנת להשיג את זכויות השידור. משחקי הליגות המקצועניות בארה"ב עדיין היו בראש סולם העדיפויות של הרשתות בעיקר בשל היכולת למכור זמן פרסומות רב יותר. מנהלי רשת CBS היו הראשונים לרכוש את זכויות השידור של המשחקים האולימפיים. מנהלי הרשת שילמו 000,50 דולרים עבור זכויות השידור של אולימפיאדת החורף בסקווי וואלי (Squaw Valley) קליפורניה אבל לא טרחו אפילו לשלוח שדר למשחקים. שדר הרשת, וולטר קרונקייט, שידר מהאולפן קטנים נבחרים מהמשחקים בשחור-לבן. רק הציבור האמריקאי היה פחות נלהב מ-CBS וזאת למרות ההצלחה הבלתי צפויה של נבחרת ההוקי קרח האמריקאית. מנהלים ב-CBS טענו באותם ימים כי 394,000 דולרים, ששולמו מבעוד מועד עבור זכויות השידור של משחקי הקיץ שנערכו ברומא, הינם בזבז כסף. הרשת התייחסה למשחקי הקיץ בדומה למשחקי החורף. הפרש השעות מאירופה, והקושי להעביר את החומר לניו יורק היו הסיבות הרשמיות לסיקור הצנוע מהמשחקים אך למעשה העדיפה הרשת להתרכז באירועי הספורט המקומיים. ב-1964 נמכרו זכויות השידור של משחקי החורף בכ- 000,597 דולרים לרשת ABC שהעבירה 17 שעות מאינסברוק, אוסטריה. משחקי הקיץ שנערכו באותה שנה בטוקיו, יפן, נרכשו על ידי מנהלי רשת NBC במליון וחצי דולרים והיו הראשונים שהועברו בעזרת לוויין.

המשחקים האולימפיים ב-1968 היו גם הם עליית מדרגה נוספת בשותפות בין הטלוויזיה והספורט. משחקי החורף, שהועברו על ידי רשת ABC, מגרנובל, צרפת, הראו עליה משמעותית במספר שעות השידור. הרצינות הרבה בה התייחסו ברשת ABC למשחקים התבטאה גם בסכום אותו שילמה הרשת למארגנים. 2.5 מיליון דולרים היו מעט יותר מפי ארבע מהסכום ששולם עבור משחקי החורף הקודמים. עבור משחקי הקיץ שילמו ראשי ABC 4.55 מיליון דולרים והעבירו ממקסיקו-סיטי את המשחקים האולימפיים הראשונים בצבע. עבור זכויות השידור של משחקי החורף ב-1972 שנערכו בספורו, יפן, שילמה רשת NBC 6.4 מיליון דולרים והעבירה אותו מספר שעות שהעבירה ABC ממשחקי הקיץ הקודמים. רשת ABC רכשה את הזכויות ושידרה 64 שעות, של משחקי הקיץ ממינכן תמורת סכום של 13.5 מיליון דולרים. החל מ-1972 החל הוועד האולימפי הבין לאומי לטול שליש מרווחי זכויות השידור (שני שליש נותרו בידי הוועדה המארגנת) וחילק את הסכום לשלוש: חלק אחד נטל לעצמו (IOC), חלק שני לוועדים האולימפיים הארציים (NOC) והשליש הנותר להתאחדויות הספורט הבינלאומיות השונות (IF).

מחדל במונטריאל

1976 היתה אחת השנים הקשות ביותר שידע הוועד האולימפי מעודו. משחקי החורף שתוכננו להיערך בדנבר, קולורדו, חזרו לאינסברוק ברגע האחרון וגבו מרשת ABC סכום של 10 מיליון דולרים אולם הבעיה העיקרית הייתה משחקי הקיץ שחשפו את הוועד האולימפי ומארגני המשחקים במעורמיהם. הסכום ששולם עבור זכויות השידור של המשחקים על ידי רשת ABC (מיליון דולרים) לא הספיק אפילו עבור הקמת מתקני שידור נאותים. מארגני המשחקים במונטריאל קיבלו סכום מגוחך של 7 מיליון דולרים בלבד, ממספר עצום (628) של נותני-חסות. המשחקים נחלו הפסדים כספיים שהוערכו בכמיליארד דולרים. ראש עיריית מונטריאל, דרפו, לא חלם בסיטיו הגרועים ביותר כי המשחקים האולימפיים יביאו לכישלון מסחרי כזה, שיאלץ את תושבי מונטריאל לשלם עבור ההפסדים של המשחקים 20 שנה אחר כך! כשלון המשחקים האולימפיים ב 1976 נבע מארגון כושל של הוועדה המארגנת, שלא זו בלבד שלא סיימה את בניית המתקנים בזמן (בניית הגג המתקפל שתוכנן למשחקים הושלמה רק 11 שנים לאחר המשחקים...) אלא סמכה על צופים האמריקאים, שחגגו באותה העת את חגיגות ה-200 של ארה"ב, שיבואו לצפות במשחקים הקרובים כל כך לארצם.

על מנת להבין את כשלון ראשי הוועד האולימפי יש לדעת כי אנשי הוועד, בדיוק כמו מחדש המשחקים האולימפיים המודרניים, הברון פייר דה קוברטן, היו אנשים אמידים אשר לא הססו לתרום מהונם האישי לטובת המשחקים. שבויים בתפיסות מיושנות, כשלו אנשי הוועד בהבנה את התהליכים שקרו במחצית שנות ה-70. הוויכוחים בדבר מכירת זכויות שונות הקשורות למשחקים כמו גם האיסור על השתתפות אתלטים מקצוענים, לא עמדו במבחן המציאות המשתנה. רק ההישגים הספורטיביים הנאים בדמותם של אדווין מוזס (שיא עולמי ב 400 מטר משוכות), אלברטו חוואנטורנה הקובני (זוכה מרוץ ה-400 ו-800 מטרים), לסה ווירן הפיני, והקרוב הבלתי נשכח של גרג לוגניס האמריקאי עם האיטלקי קלאוס דיביאסי בקפיצות למים, הצילו במעט את המשחקים שכזכור סבלו גם מהחרם של אפריקה השחורה.

על רקע כשלון הפקת המשחקים במונטריאל, בלטה הצלחתה של רשת ABC בשידור המשחקים בארה"ב. כאמור הציבור האמריקאי אדיש למראה שעור הגיאוגרפיה הארוך בדמותם של משלחות ממקומות שלא שמע עליהם. התעניינותו בנבחרת האמריקאית בלבד, במיוחד על רקע חגיגות שנות ה-200, לא נתנו לאנשיו של רון ארלדג', ראש חטיבת הספורט של ABC, הרבה סיכוי. ABC נאמנה לקו המנחה של שידור מספר רב של אירועי ספורט, הפכה את המשחקים לחגיגה של ממש. הרשת שיווקה את המשחקים לכל המשפחה וסקרים הוכיחו כי במקביל לשידור המשחקים, תוכניות אחרות של הרשת החלו לצבור אחוז צפייה גבוהה. הרשת גם קידמה בזמן המשחקים את

השידורים האחרים שלה וסגרה את אתר הפער, הקטן ממילא, מול שתי אחיותיה הגדולות-NBC ו-CBS. ההצלחה של הרשת לא נעלמה מעיניהם של מנהלי חטיבות הספורט בשתי הרשתות. הרעיון שאפילו ניתן להרוויח משידור המשחקים תפס תאוצה והמאבק עבור הזכויות של אולימפיאדת מוסקווה החל לצבור תאוצה. המאבק בין מזרח-מערב בשיא ימי המלחמה הקרה הצית את דמיונם של ראשי הרשתות אשר

ביקשו

להשיג את הזכויות בכל מחיר. הרוסים אשר הבינו את הלך הרוחות בקרב הרשתות התגלו כאשפים, וניהלו משא ומתן משולש, בתקווה להשיג את המחיר הרב ביותר. רשת CBS אף הגדילה לעשות ושלחה את נשיא הרשת, וויליאם פלי, לרוסיה במטוס פרטי (הראשון שהותר לנחיתה ברוסיה הסובייטית), על מנת לחתום על העסקה. המשא ומתן המתיש הביא את הרשתות לפנות לקונגרס בבקשה לאפשר לשלוש הרשתות

יחדיו להעביר את המשחקים. חוק ההגבלים העיסקיים אשר מגן מפני מונופולים כגון זה, לא אפשר את השותפות ורשת CBS פרשה מהמרוץ. רשת NBC זכתה לבסוף בזכויות השידור תמורת 85 מיליון דולרים- פי 5.5 מהמחיר ששילמה ABC עבור זכויות השידור של משחקי החורף "בבית" בלייק פלסיד. פלישת הסובייטים לאפגניסטן ב-1978 הביאה את הנשיא האמריקאי ג'ימי קרטר להכריז על חרם אמריקאי (בליווי בעלות בריתה) על המשחקים במוסקווה וגרם לרשת NBC נזקים בגובה של 36 מיליון דולרים שהושקעו בצידו הצילום במוסקווה. NBC קיוותה להעביר ממוסקווה 150 שעות- כפול ממספר השעות שהעבירה ABC ממונטריאול.

תהליך ההתמסחרות של המשחקים

שינוי נוסף התרחש ב-1984 והוביל לשינוי רדיקלי בתפיסת המשחקים. שפל המדרגה אליה הגיעו המשחקים האולימפיים במונטריאול ובמוסקווה, חוסר במתמודדים על אירוח המשחקים (רק שתי ערים ניגשו ב-1977 להתמודד על ארוח המשחקים: לוס אנג'לס וטהרן), גרם לראשי הוועד האולימפי הבין לאומי להבין כי שינוי צריך לבוא, ומהר. מינויו של חואן אנטיניו סאמארנש לנשיא הוועד האולימפי הבין לאומי ב-1980 כשהוא מחליף את הלורד קילנין, הפיח רוח חדשה במפרשי הוועד. שני אנשים עזרו לסאמארנש לחשוב בצורה 'מסחרית' יותר. הורסט דסלר, יושב ראש חברת מוצרי הספורט, אדיס, ופטר יוברט, יושב ראש המשחקים האולימפיים של לוס אנג'לס. בעידודם של השנים נמכרו הזכויות הבלעדיות למספר מצומצם של חברות מסחריות שהפכו 'הספקים האולימפיים'. 43 קטגוריות מוצרים הוצעו על ידי הוועד האולימפי, שאיפשרו לחברה המשלמת עבור חסות למשחקים, בלעדיות על הקטגוריה. אם חברת "ויזה" למשל שילמה עבר החסות בקטגוריה כרטיסי אשראי, הרי שהיא הפכה לספקית הבלעדית של המשחקים תוך שהיא מונעת מחברות כמו "אמריקן אקספרס" או "מסטרקארד" להשתתף בחגיגה האולימפית. אברוט קיבל 125 מיליון דולרים רק מ-26 חברות שהסכימו להפוך לנותנות חסות ביניהם "קוקה קולה", "ויזה", "M3", "ברדר", ו"פיליפס". תוך זמן קצר שנוספו ל-225 מיליונים נוספים מרשת ABC עבור סיקור המשחקים. הרשת שרכשה את זכויות השידור של משחקי החורף בסרייבו, יגוסלביה, עבור 91 מיליון דולרים פיצתה את עצמה על הכשלון המסחרי של משחקי החורף על ידי מכירת כל 3729 פרסומות משחקי הקיץ במחיר של 260,000 דולר לחצי דקת פרסומת. (לשם השוואה יש לציין כי למרות שהממוצע לחצי דקת פרסומת עמד על 104,000 דולרים לחצי דקה הרי שזמן פרסומת דומה נמכר ב-1983 במשחק ה"סופר בול תמורת 345,000 דולרים וב-1985 הרקיעה הסכום לכדי חצי מיליון דולר לחצי דקת פרסומת). מארגני המשחקים החלו להבין כי הטלוויזיה הינה שותף מרכזי בבניית התוכנית האולימפית. הוועד האולימפי הבין לאומי החל בבניית תוכנית שנקראה The Olympic Program- TOP ששמה לה למטרה לשווק את המשחקים טוב יותר. TOP גייסה מחסויות עבור המשחקים האולימפיים של 1988 סכום של 95 מיליון דולרים נוסף על 609 מיליונים מזכויות השידור. המשחקים האולימפיים של 1988 היו שונים מהרבה בחינות בכל הקשור לזכויות השידור. לראשונה, שולם סכום גבוה יותר (309 מיליון דולרים) עבור משחקי החורף מאשר משחקי הקיץ (300 מיליון דולרים) הסיבה נעוצה בעובדה שרשת ABC שחפצה בזכויות השידור כ"רשת האולימפית" הצליחה את ל"הזיז" את המשחקים למועד קביעת מדד נילסן (February Sweeps) המודד את אחוז הצפייה ובעיקבותיו נקבעים מחירי הפרסומות לאותה שנה. המשחקים נערכו בקלגרי, קנדה והתאימו לשידורי הטלוויזיה האמריקאים בניגוד גמור למשחקי הקיץ הסאול אשר גרמו צרות צרורות לרשת NBC: משכימי קום למדו את התוצאות כבר בבוקרו של יום ואחוז קטן מהם נשאר לראות את הארוע מוקלט לשעות צפיית השיא. למרות זאת הצליחה הרשת להרוויח מהמשחקים האולימפיים סכום נאה של 80 מיליון דולרים. משחקי החורף של 1992 שנערכו באלברטוויל, צרפת נרכשו על ידי רשת CBS בסכום קטן יותר ממשחקי קלגרי - 243 מיליון דולרים. רשת NBC קיוותה להרוויח משמעותית או לפחות לא להפסיד, ששילמה 401 מיליון דולרים עבור זכויות השידור של משחקי הקיץ בברצלונה, אך נחלה אכזבה וסיום המשחקים הודיעה על הפסד של 170 מיליון דולרים. משחקי ברצלונה היוו את "סוף עידן התמימות" לראשונה הורשו אתלטים מקצוענים (בצורה רשמית) להשתתף במשחקים האולימפיים. נבחרת 'החלומות' האמריקאית בכדורסל שכללה את כוכבי NBA 'גנבה את ההצגה' ואת מדליית הזהב בקלות יחסית. הוועד האולימפי הבינלאומי החליט לפצל את משחקי החורף והקיץ. לראשונה נערכו המשחקים ב-1994, כשהמשחקים נודדים ללילהמר, נורווגיה. רשת CBS המשיכה להחזיק בזכויות השידור (של משחקי החורף) כששילמה עבור סיקור

המשחקים 300 מליון דולרים. משחקי הקיץ חזרו ב 1996 לארה"ב כשרשת NBC משלמת עבור זכויות השידור 456 מיליון דולרים. הרשת הגדילה לעשות ב 1997 כששילמה 6.3 מיליארד דולרים עבור המשחקים עד שנת 2008 אפילו שאינה יודעת היכן יתקיימו המשחקים (חורף וקיץ). באירופה, בה המשחקים האולימפיים פופולרים יותר, נרכשו המשחקים (1996-2008) על ידי איגוד השידור האירופי בסכום 'צנוע' יותר של 1.44 מיליארד דולרים. סכומים אלו שגדלו בהדרגה במהלך השנים מראים עד כמה הפכו המשחקים האולימפיים חשובים במיוחד לרשתות האמריקאיות ובעיקר מהסיבות הבאות:

1. החשיבות העצומה של זיהוי הרשת עם המשחקים המביאים מוניטין לרשת. רשת ABC כונתה "הרשת האולימפית" כששידרה 10 מתוך 14 המשחקים עד 1988. רכישת המשחקים לטווח ארוך על ידי NBC הוא נסיון דומה להיות מזוהה עם המשחקים.
2. אפקט "ההמשך" של המשחקים כשצופים נשארים צופים באותה רשת גם לאחר תום המשחקים.
3. הרשתות משתמשות במשחקים האולימפיים לקידום תוכניות אחרות של הרשת במהלך השנה.
4. התחרות האדירה בין הרשתות אשר מארגני המשחקים הם הנהנים הישירים ממנה ומעלים ביחס ישר את רמת זכויות השידור.
5. הפיכת המשחקים מאירוע חדשותי לארוע בידורי מדרגה ראשונה המאגד את כל המשפחה סביב הטלוויזיה ומציף רגשות לאומיים.

'כיסוי' המשחקים על ידי הטלוויזיה הפך חשוב יותר ויותר לוועד האולימפי. השליטה על זכויות השידור הפכה במהלך השנים קשה ביחס ישר לסכומים הגדלים והולכים המשולמים עבור המשחקים. כבר ב 1984 נאלץ הוועד להתמודד עם בעיה בדמות תחנת טלוויזיה מאיטליה. הוועד שמכר את זכויות השידור לאיגוד השידור האירופי (EBU) המאגד 31 תחנות אירופאיות לא מסחריות הנשענות בלעדית על תמיכה ממשלתית, עבור 19.2 מיליון דולרים (סכום מצחיק לעומת הסכום שקיבל הוועד מהרשת האמריקאית לבדה) לא אישר את מכירת הזכויות ישירות לתחנת "קנל 5" (CHANNEL 5) על ידי הוועד המארגנת של המשחקים בכדי לשמור על האינטרסים של איגוד השידור האירופי מחד אך בעיקר בכדי למנוע את מהרשת האיטלקית לפגוע ב'רוח האונברסלית' של המשחקים בכלל, וזו האירופית בפרט. ב 1997 נאלץ הוועד להתמודד עם בעיה דומה כאשר ברון המדיה האוסטרלי, רופרט מרדוק, הציע סכום אגדי של 2 מיליארד דולר עבור זכויות השידור של המשחקים האולימפיים עד 2008 (כולל משחקי סידני). הוועד שחשש מכוונת מרדוק להפוך את המשחקים לאפשריים לצפייה באמצעות "שלם וצפה" (PAY-PER VIEW) העדיף הצעה נמוכה יותר מאיגוד השידור האירופי ובלבד שהמשחקים יהיו לנחלת הכלל.

סיכום

דרך ארוכה עברו המשחקים האולימפיים מאז שודרו לראשונה ב 1936 ועד היום. משחקי הקיץ מסידי הרחוקה יהיו יותר מכל משחקים טלוויזיוניים. מספר המדינות המשתתפות שתפח בהתמדה לכדי 197 משלחות ב 1996 יותר מכפול ממספר המשתתפות במשחקי מונטריאול ב 1976 הופך את הטלוויזיה לשותף משמעותי בפרט כאשר המשחקים משודרים במקום רחוק (מאמריקה אך גם מאירופה). הוועד האולימפי הבין לאומי החל להכיר בשותפות הרווחית עם הטלוויזיה ושלא כמו בימי ברנדג' החל לשתף פעולה ברצון: הוועד הבינלאומי האריך ב 1978 את המשחקים האולימפיים ל 16 ימים בכדי שהמשחקים יכילו יום נוסף של סופשבוע החיוני לרשתות המסקרות; האתלטים המשתתפים נתבקשו להוסיף מספרי חזה על מנת שיהיו נתנים לזיהוי על ידי מצלמות הטלוויזיה; סדר התחרויות במשחקים עצמם נעשה בעצה אחת עם הרשתות המסקרות כמו גם הופעת ענפים 'אורחים' המועמדים להכלל במשחקים הבאים. החלטת הוועד האולימפי ב 1986, לפצל את משחקי הקיץ והחורף נועדה על פי הגירסה הרשמית "להעניק למשחקי החורף את כבודם הראוי" ולהפרידם מהצל העוטף אותם בדמות משחקי הקיץ. אנשי הוועד החליטו, שלאחר משחקי ברצלונה משחקי החורף יערכו בנפרד ובכך יקל על המארגנים להשיג חסויות למשחקים אך ההחלטה נקבעה לאחר לחץ מסיבי של רשתות הטלוויזיה האמריקאיות אשר תבעו להקל על הנטל של תשלום לשני משחקים אוליפיים באותה שנה. מיקום המשחקים (למרות שראשי הוועד אינם מסכימים לקביעה זו) הוא פקטור חשוב בקביעת העיר המארחת: 6 משחקים נערכו בחצי הכדור המערבי החל מ 1968 (מקסיקו סיטי, לייק פלאסיד, מונטריאול, קלגרי, לוס אנג'לס ואטלנטה) בהשוואה לשנים בלבד (סנט לואיס 1908, ולוס אנג'לס 1932) מתוך 15, טרם השותפות עם הטלוויזיה.

* מכללת זינמן במכון וינגייט. מורה במגמה לתקשורת וספורט.

Barnett, S. "Games and Sets: The Changing Face of Sport on
.Television". London: BFI, 1990

Carlson, M. "The Influence of Commercial Television on .Showsport." Sport Science Review. (13), Jan. 1990: 54-59

:Chandler, J. " Television and National Sport: the US and Britain. Urbana
Univ. of Illinois Press, 1988

.Coakley, J. Sport in Society -- Issues and Controversies
 .St. Louis: Times Mirror/Mosby, 1994

Eastman, S., R. Brown and K. Kovatch. "The Olympics That Got Real? Television's Story of Sarajevo." *Journal of Sport and Social Issues*. 24, Nov. 1996: 366-391.

Goldlust, J. *Playing for Keeps: Sport, the Media and Society*. Melbourne: Longman Cheshire, 1987.

Greendorfer, S.L (1981) "sport and the mass media: general overview" arena review 7 (2) 1-6

"?Lamphier, G. "Can The Sports Network Keep Scoring
.Financial Times. 74 (22), 18 Nov. 1985: 10-11

Lobmeyer, H. "Commercialism as a Dominant Factor in the American Sport Scene: Sources, Developments, Perspectives." International Review for the Sociology of Sport. 27 (4), 1992: 309-327

MacAloon, J. " Olympic games and the theory of spectacle in modern societies" in MacAloon, j. (Ed.) "Rite, drama and festival .Philadelphia 241-280 ,1984

Rader, B. In Its Own Image: How Television Has Transformed Sports. New York: Free Press, 1984

Swifter, higher, stronger, dearer. Sport and Television. The Economist .July,20 1996

.Whannel, G. Fields in vision. London, Routledge, 1992

גרסא להדפסה

כל הזכויות שמורות © 2014 ל- המינהל למדע ולטכנולוגיה במשרד החינוך בשיתוף המרכז הפדגוגי טכנולוגי (מפ"ט) עמל
האתר עוצב ותוכנת ע"י GoNet Software Solutions
ראו תנאי שימוש